

POSJETI

mladi.adventisti.hr

I BUDI U TOKU DOGAĐANJA!

“NO PAIN, NO GAIN!”

Alen Hadžiefendić

Jeste li ikada čuli za izreku: “No pain, no gain.” Zasigurno ne morate provesti dugo vremena u teretani da biste čuli ovu ili neku sličnu izreku. No, što ta fraza — “No pain, no gain” — označava? “No pain, no gain” (bez боли нema добитка) je poznata izreka koja se već više od trideset godina koristi u sportu — posebno u fitnesu — kao geslo koje označava temeljnu zamisao da, ako želiš postići neki napredak, uspjeh, ili izvrsnost, onda moraš uložiti određeni trud. Drugim riječima, ako želiš biti “glavni” ili “glavna” na plaži, sa savršeno isklesanim tijelom i zavidnim *six-packom*, onda se moraš dobro potruditi i oznojiti u teretani. Izgleda vrlo jednostavno, zar ne?

Ipak, iako su mnogi ljudi svjesni činjenice da se za odličan uspjeh treba potruditi, samo mali postotak njih uspije postići zavidne rezultate u željenim područjima. Stoga, moglo bi se reći da, iako bi mnogi htjeli imati savršenu figuru sa *six-packom*, samo mali broj uspije postići takvu mišićnu definiciju. Iako bi mnogi htjeli naučiti svirati neki glazbeni instrument i biti dobri u tome, neće velik broj njih postići izvrsnost u sviranju. Iako bi mnogi školarci htjeli biti odlični učenici, nažalost samo neki od njih uspiju doći do takvog uspjeha. Pitanje koje se postavlja u svemu tome jest: Zašto? Zašto neki uspiju, a drugi ne? U čemu je “kvaka”? Postoji li neki važan sastojak što ga imaju oni koji uspiju, a nedostaje onima koje ne uspiju? Možda darovitost?

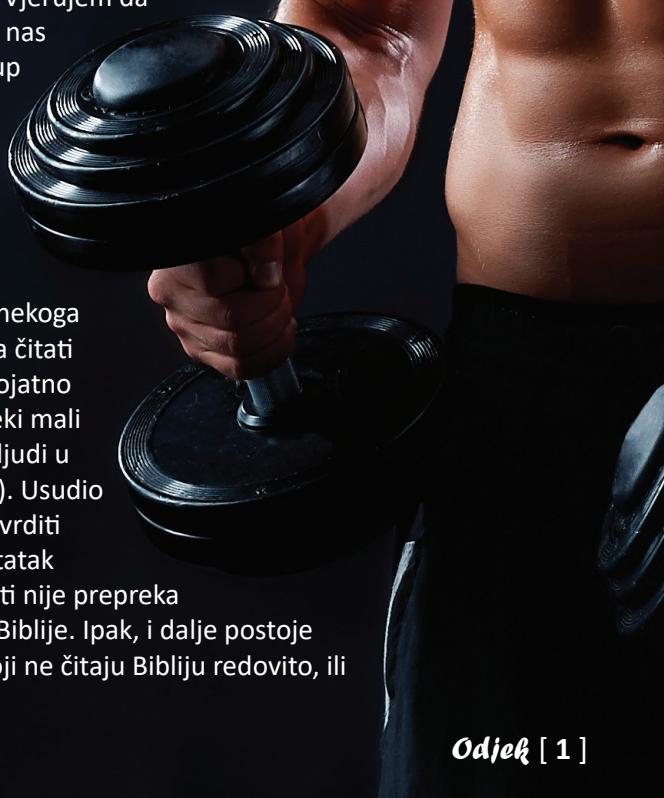
Važnost samodiscipline

Brian Tracy u svojoj vrlo čitanoj knjizi *No Excuse! The Power of Self-Discipline* (Nema opravdanja! Moć samodiscipline) tvrdi da je glavni ključ k uspjehu samodisciplina. Tracy u svojoj knjizi navodi razna područja u kojima svatko može postići izvrsnost samo ako je dovoljno discipliniran: u poslu, u upravljanju, u zarađivanju, u prodaji, u uštedi novca, u upravljanju vremenom, u rješavanju kriza; u zdravlju, fitnesu, braku, odgoju djece, prijateljstvu; pa čak i u unutarnjem miru. Izgleda kao da je spomenuto svako područje u životu koje se moglo navesti. Ali pitam se je li Tracy nešto zaboravio

spomenuti? Zanemario je nešto jako bitno, a to obuhvaća sva navedena područja života: duhovnost.

Štoviše, ustvrdio bih da napredak u bilo kojem drugom životnom području ovisi o našem duhovnom rastu, a disciplina nam omogućuje strukturu u kojoj je duhovni rast ostvariv. Drugim riječima, bez discipline nije moguće duhovno rasti. Mislite li da je ova tvrdnja pretjerana? Uzmimo, primjerice, proučavanje Biblike. Pitanje: Koliko imate Biblike kod kuće? Danas, u dvadeset i prvom stoljeću, Biblia je dostupna najširem čitateljstvu u raznim prijevodima i različitim oblicima (otisnuta inačica, zvučna inačica, mobilna aplikacija, online...). Vjerujem da svatko od nas ima pristup Bibliju. Uz to, ne sjećam se da sam ikada

upoznao nekoga tko ne zna čitati (iako vjerojatno postoji neki mali postotak ljudi u Hrvatskoj). Usudio bih se ustvrditi da nedostatak pismenosti nije prepreka u čitanju Biblike. Ipak, i dalje postoje kršćani koji ne čitaju Bibliju redovito, ili





je čitaju vrlo rijetko. Kako je to moguće? Odgovor je: zbog nedostatka discipline. Nije bez razloga da i sama Biblija naglašava da svatko od nas treba disciplinu. U Mudrim izrekama piše: "Dijete, prihvati Božju stegu i ne posustani kad te ispravlja." (Izreke 3,11 — Suvremeni hrvatski prijevod)¹.

Hajdemo prije svega definirati na što mislimo kad govorimo o disciplini. Iako vjerujem da ima više definicija discipline, evo jedne zanimljive iz kršćanske perspektive s kojom sam se ja susreo: "...disciplina u svojem širem smislu znači obučavanje osobe da se nauči samosvladavanju u određenim područjima u životu." Ova definicija stavlja naglasak na samosvladavanje ili samokontrolu koja je, kad malo bolje razmislimo, jako bitna za postizanje uspjeha. Ali zašto je to samosvladavanje tako bitno. Govoreći iz kršćanske perspektive, može se reći da je disciplina i proces i rezultat u kojem nas Bog disciplinira kroz vanjske

ispravke kako bi disciplina postala dio našeg *unutarnjeg života* i time dio našeg *svakidašnjeg iskustva*. Primjerice, borba koju većina od nas ima jest da prije ljeta želimo izgubiti koji kilogram onoga što smo tako "vjerno" nakupili preko zime. Kao ishod naše vanjske discipline držanja dijete i redovitog odrađivanja treninga, mi možemo čak i duhovno ojačati, i ako ustrajemo u disciplini, to postaje dio nas. Prema tome, nije pretjerano ustvrditi da je disciplina jedan od glavnih sastojaka za duhovni rast.

SABOTERI DISCIPLINE

Prije nego što krenemo sa smjernicama kako postići disciplinu, prvo bi trebalo napomenuti kako je možemo "sabotirati". Prvi kandidat za "sabotiranje" discipline je *poricanje*. Poricanje je kad sami sebi ne želimo priznati da postoji problem. Moramo priznati da to nije teško, jer smo to naslijedili od naših praroditelja koji su svaljivali krivnju jedan na drugoga (Bog: "Da nisi jeo plod..." Adam: "Žena me nagovorila..." Žena: "Zmija me prevarila..."), i time poricali da postoji problem (vidi Postanak 3). Mi po naravi ne želimo prihvati odgovornosti koje imamo, a uz to — brzi smo na kritiziranju drugih. Međutim, kad nama netko uputi neku kritiku, mi mu odgovorimo: "Nisam ja takav ili takva." Mi nismo spremni prihvati kritiku, ali smo brzi kritizirati druge. Ali kad upiremo prst u drugoga, mi poričemo da sami imamo problem s kojim se trebamo suočiti. Zato Isus kaže da najprije izvadimo gredu iz svojega oka, prije nego poželimo izvaditi trn iz oka nekoga od naših bližnjih (Matej 7,1-5).

Drugi "saboter" discipline je *lijenost*. Biblija upozorava o pogubnim posljedicama lijenosti. "Prolazio sam kraj ljenjivčevog polja i kraj vinograda nerazumnog čovjeka: sve obrasio u trnje i korov, a kamena ograda urušena. Gledao sam, razmišljaо i pouku izvukao: Još malo odspavaj, još malo odrijemaj, još malo prekriži ruke, i siromaštvo će te zaskočiti poput pljačkaša, a oskudica poput naoružanog ratnika." (Izreke 24,30-34) Ako ovo upozorenje primijenimo na disciplinu i duhovni rast, onda je sasvim sigurno da je lijenost velika prepreka u postizanju cilja kojeg Bog ima za nas.

Reformator John Wesley ostavio je jednu opomenu što lijenost znači za naš kršćanski identitet: "Budite aktivni, budite vrijedni; izbjegavajte svaku lijenost, tromost, ravnodušnost. Oslobođite se svake njezine pojave, *inače nikada nećete biti više od pola kršćanina.*"

Zadnji "saboter" discipline koji valja spomenuti je *nespremnost na žrtvu*. Činjenica je da ili ćemo biti spremni na svakodnevne male (neki put i malo veće) žrtve kako bismo postali disciplinirani i iskusili duhovni rast, ili će izbjegavanje toga dovesti da malo-pomalo na kraju žrtvujemo cijeli svoj život. Cijeli svoj život! Zvuči šokantno, zar ne?



Da, što god da želimo postići u životu, potrebna je neka vrsta žrtve, pa tako je i s postizanjem discipline. Tvoja odlučnost da planiraš, žrtvuješ i ovog trenutka marljivo učiniš ono što je ispravno i potrebno, prije nego da radiš nešto što je lako i zabavno, klijuč je za tvoje ostvarivanje discipline, a time i uspješne budućnosti. Apostol Pavao govori kršćanima: "Prinesite svoje živote kao živu žrtvu, svetu i ugodnu Bogu." Dakle, biti spremna na žrtvu je biti spremni biti kršćanin. To je, kako kaže Pavao: "Pravi način štovanja Boga." (Rimljanima 12,1)

Glavni sastojci discipline

Sada kad smo spomenuli tri glavna "sabotera" discipline, sljedeće pitanje je što mi s naše strane trebamo učiniti kako bismo ostvarili željeni cilj u postizanju discipline. Naravno, osim što moramo izbjegavati poricanje, lijenost i nespremnost na žrtvu; mi trebamo dobaviti neke bitne sastojke kako bismo izgradili samodisciplinu. Prvi sastojak za rast u samodisciplini je *prijemčivost*. Mi moramo biti prijemčivi za učenje samodiscipline. Zapazi: disciplina nije uvijek ugodan proces (to je razlog zašto je izbjegavamo), ali rezultat toga je ugodan i koristan. U Poslanici Hebrejima je napisano: "Odgoj nije ugodan, već bolan dok traje. No, kasnije oni koji su odgojeni stegom, imat će mir koji dolazi od ispravnog življenja." (Hebrejima 12,11) Jedan od načina kako možemo uspjeti u cilju da budemo samodisciplinirani jest da uvijek gledamo na budućnost i ono što možemo postati, radije nego na sadašnjost i na ono kroz što moramo proći. Ne zaboravi zlatno pravilo za disciplinu: *No pain, no gain*. U suprotnom, odbijanje discipline dovest će do tragičnih posljedica. Uzmimo, primjerice, kraljeve Davida i Šaula. David je bio spreman prihvati disciplinu od strane Boga, i Bog mu je očuvao kraljevstvo; dok je Šaul odbijao Božje discipliniranje, i kraljevstvo mu je bilo oduzeto. Dakle, biti prijemčiv za disciplinu je važan sastojak u postizanju samodiscipline.

Druga dva važna sastojka potrebna za izgradnju samodiscipline su *priznanje* i *pokajanje*. Priznanje je spremnost da se suočimo s istinom. To je više od verbalnog ili samo unutarnjeg priznanja da nešto moramo promijeniti. Kad priznamo, mi smo spremni krenuti na akciju, spremni smo se podčiniti procesu rasta i popravljanja. Pritom bi bilo dobro imati nekog bliskog prijatelja ili malu skupinu s kojom možemo razgovarati o našim planovima i dobiti podršku. Također, oni nam moraju biti spremni na lijep način dati pozitivnu kritiku, a mi je moramo biti spremni čuti i ispraviti naše navike. Dobro je napomenuti da neki stručnjaci na području duhovnog rasta smatraju da će izgradnja discipline biti puno uspješnija ako uključimo druge ljude, one koji nam mogu pomoći u tom procesu.

Sljedeći korak od samog priznanja je, kao što sam već spomenuo, *pokajanje*. U ovom dijelu mi ne samo da priznajemo istinu, nego smo spremni živjeti istinu. Pokajanje znači da smo istinski spremni promijeniti sve što treba promijeniti i učiniti kako bismo postali disciplinirani u našem životu. U pokajanju mi zauzimamo stav u kojem se okrećemo od svega onoga što nije dobro — k onome što je dobro za nas. Mi preuzimamo inicijativu kako bismo nešto promijenili. Kao što Pavao kaže: "Dakle, strogo upravljam svojim tijelom i držim ga pod stegom, da se ne bi dogodilo da Bog odbaci mene nakon što sam propovijedao drugima." (1. Korinćanima 9,27) I ovdje bi bilo dobro imati neku skupinu potpore koja nam može pomoći u tom procesu kako bismo postigli uspjeh. Na kraju, ako moram sažeti sve što je ovdje rečeno u jednoj rečenici, onda bih to naglasio ovako: Disciplina je ponekad bolan ali neizbjježan proces kojim se treba podčiniti svatko tko se želi uzdići i razviti svoje sposobnosti do krajnjih granica, bilo da je riječ o području duhovnosti ili o bilo kojem drugom dijelu života.

KAMPIRANJE U SAMOBORU: FIRST CAMP 2022.

Klara Bahtić



First Camp se ove godine vratio u Samobor. Planinarska kuća Scout četiri je dana bila dom za više od šezdeset izviđača iz četiri KID-a (Kršćansko izviđačko društvo): Vukove, Rakove, Lavove i Kormorane.

Jutra su na kampiranju započinjala zborom i dizanjem zastave. Svaki izviđač zna kako je dizanje zastave čast koja se dodjeljuje onom između njih koji ju je zaslužio ponašnjem, vještinama i zalaganjem. Ove godine su se na kampiranju iskazali David Preberina, Mihaela Cvek, Marta Radovanović, Jan Stefan Stevanović i Luka Požgaj.

Osim kratkog pljuska prvog dana, vrijeme nas je i više nego poslužilo, pruživši nam uvjete za ostvarenje svih zacrtanih aktivnosti. Svaki je KID bio zadužen za pripremu jedne radionice: KID Vukovi su organizirali radionicu pletenja užetom i koncima, KID Rakovi su prikazali kako napraviti pizzu na kampiranju, a KID Kormorani su u suradnji sa SKID-om održali radionicu izrade skloništa. Izviđači su bili podijeljeni u tri skupine koje su se izmjenjivale tijekom tri dana kako bi svaki izviđač dobio priliku sudjelovanja na sve tri radionice.

Duga šetnja i *kanjoning* (hodanje po kanjonu rijeke/potoka) bile su aktivnosti na koje su bili poticani svi, od onih najmanjih pa do najvećih. Šetnja uz brdo do prvog naselja bila je dobra uvodna vježba za *kanjoning* sljedećeg dana. Iako zbog manjka kiše u koritu većinom nije bilo vode, to nije obeshrabrilo sudionike kampiranja da krenu

uzvodno, na sat vremena dugačak hod po nepristupačnom području. Trnovito grmlje, drveće i grane koje su prepriječile put, skliko kamenje obrasio biljem te penjanje i hodanje kroz vodu većini su predstavljali izazov koji su i više nego uspješno svladali. U aktivnostima poput navedenih najbolje se očitovao izviđački duh — pomaganje slabijima, potrebitima, strpljivost, čekanje i staloženost.

Za izviđače su bile organizirane i natjecateljske igre. Djeci se posebno svidjelo streličarstvo i *frizbimet*, koje su potakle natjecateljski duh, ali i *fair play* i suradnju.

Nakon doručka i večere okupljali bismo se oko vatre na bogoslužjima. Govornik je ove godine bio pastor Anton Matej Lukšić s temom "Isusove priče". Svakog jutra i večeri osvrnuli bismo se na jednu od Isusovih usporedbi te iz nje izvukli što više značajnih pouka i savjeta za sve nas. Sva su bogoslužja bila popraćena mnoštvom pjesama, a pjevanje i druženje uz vatru bilo je i ove godine nešto najdraže.

Ove smo godine na kampiranju proslavili dva rođendana te u izviđače KID-a Lavovi primili dvije nove članice.

Sretni smo i zahvalni Bogu što je planiranje, organizaciju i ostvarenje kampiranja vodio svojom rukom, te da smo uspjeli ostvariti zadani cilj: pružiti djeci priliku u kojoj će u potpunosti pokazati svoju ljubav prema Bogu, čovjeku i prirodi.

Do sljedeće godine: "Izviđači, pozdrav!"



Evanđeoski tim snova

“Ne odustaje Gospodin od izvršenja obećanja, kako to neki misle, nego vas strpljivo podnosi jer neće da se istko izgubi, nego da svi pristupe obraćenju.” (2. Petrova 3,9)

Razmatrajući početak Kristove javne službe iz Evanđelja po Mateju, u 10. i 11. poglavlju, uočavamo četiri zanimljivosti.

Prvo: Isus je biraо one na koje nikad ne bismo pomislili.

Mogli bismo zamisliti da netko kao što je ljubljeni Ivan bude u toj postavi, ali “Juda Iskariotski, koji ga izdade” (Matej 10,4)?! Očekivali bismo da Isus, s obzirom da je Božji Sin, izabere savršene ljudе za evanđeosku službu. A tko može tvrditi da On to nije i učinio? Čak i ako se sami ponekad osjećamo kao pogrešan izbor, nema nikakve sumnje da Kristov poziv još uvijek vrijedi.

Druго, Krist je dao svoјim učenicima vlast i silu da

istjeruju demone i liječe bolesne. Ako ste dio Njegovog tima, On vam daje vlast. Lako je pomisliti da niste dovoljno dobri ili da nemate vještine za svjedočenje. Ali, Krist vam daje ono što vam treba (Matej 10,1). Naš posao je da odgovorimo: “Isuse, računaj na mene!”

Treće, učenici su trebali živjeti jednostavnim i pravednim životom, liječiti bolesne, podizati mrtve i objavljivati Radosnu vijest:

“Blizu je kraljevstvo nebesko!” (Matej 10,7) Može nam izgledati da su takva čuda danas rijetka, mada se događaju u nekim dijelovima svijeta, ali simbolički govoreći, objavljivanje Radosne vijesti doista diže duhovno mrtve i iscjeljuje one koji su slomljenog srca. Naš dio posla je da propovijedamo i dopustimo Njemu da obavi svoje djelo otkupljenja.

Cetvрto, Kristov misijski program uključivao je skupne aktivnosti.

On je sâm svjedočio za istinu (Ivan 4,4-26). Međutim, kao što nam pokazuju 10. i 11. poglavlje Evanđelja po Mateju, evanđeosko djelo je isto tako skupna aktivnost. Razmislite o prednostima koje osigurava timski rad: međusobno hrabrenje, sigurnost zbog brojnosti, odgovornost, veće uživanje (jeste li ikad pokušaliigrati nogomet sami protiv drugog tima?) i trajanje. Poruka će se nastaviti objavljivati nakon tvojeg i mojeg života, jer su tu drugi koji će je nastaviti propovijedati. Možda nas sâm čin svjedočenja

vodi ka Kristu na način koji se ne bi mogao postići drugim sredstvima. Neka ne bude nikakve sumnje u to da Njegov evanđeoski tim snova uključuje tebe, mene i svakog drugog člana naše crkve.

Razmislite o ovome: Na koja se Kristova obećanja možemo pozvati kad se suočavamo sa strahovima pridružujući se nekom evanđeoskom timu?



MASTER GUIDE KAMP NA ISLANDU

Nakon dugo vremena, održan je još jedan Master Guide kamp, od 19. do 25. lipnja 2022. na Islandu. Po prvi puta su se na tom kampiranju susreli sudionici iz Transeuropske i Sjevernoameričke divizije.

Budući da je najavlјivano kako će prvi dio našeg druženja biti 75 kilometara dugo planinarenje po zahtjevnom islandskom terenu, naše pripreme započele su još u travnju, dva mjeseca prije kampiranja. Nakon brojnih treninga i nabave odgovarajuće opreme, spakirali smo se i krenuli prema dalekom Islandu.

Kad smo izašli iz zračne luke, propuhao nas je takav vjetar da nam nije trebalo puno da shvatimo kako je većina toga sto smo čuli o Islandu istina. Na putu do Reykjavika uživali smo u pogledima na polja ljubičastog cvijeća, *lupina*. Na Islandu nema previše drveća, tako da nam je svako drvo na koje smo naišli bilo prava atrakcija i morali smo ga slikati.

Došavši na farmu na kojoj smo trebali prenoći, shvatili smo da će već ovaj pothvat biti teži nego što smo očekivali. Slaganje šatora bilo je mukotrpno zbog jakog vjetra i kiše koja je sve činila još gorim. Niti trećina šatora nije bila postavljena, a već ih je nekoliko bilo natopljeno kišom i napola srušeno. Tada smo osvijestili koliko je zapravo bitna dobra oprema i pravilno postavljanje kampa. Na kraju smo uspjeli složiti šatore i vrlo brzo nakon toga otisli spavati. Ili bolje rečeno: pokušavali smo spavati, zato što je uz neprestanu kišu još nešto znakovito za Island — da u to doba godine dan traje dvadeset i dva sata, a ostatak je svijetli sumrak.

Nakon neprospavane noći na red je došlo najavlјivano planinarenje. Završivši doručak koji su nam pripremili volonteri s Islanda, dobili smo nekoliko sigurnosnih uputa, a vođe skupina dobili su zemljovid s označenim ciljem do kojega smo trebali stići tog dana, i započeli smo s avanturom.



Na početku je sve bilo lagano. Nismo osjećali težinu ruksaka i još smo uvijek pratili označenu stazu. Nakon desetak kilometara došli smo do prve velike prepreke: stotinu metara gotovo vertikalnog uspona pomoću konopca. Srećom, nedugo nakon toga došli smo do postaje s vodom i napravili nešto dužu stanku od sedam minuta. Putem smo prošli i pored vulkana koji je eruptirao prošle godine, te smo mogli vidjeti još svježu lavu. Ostatak puta je postao puno zanimljiviji, jer više nismo pratili markiranu stazu, nego smo se orijentirali samo pomoću karte. Nakon prostranih livada i polja mahovine, i prijeđenih 25 kilometara, došli smo do završnog izazova: planinskog lanca kojeg smo morali prijeći da dođemo do kampa s druge strane. Zadnjim atomima snage "dopuzali" smo do kampa. Unatoč kišnoj noći, imali smo sreću da smo cijeli dan proveli sa sunčanim vremenom i s ne toliko puno vjetra.

Drugo jutro je već pokazivalo znakove tipičnog islandskog vremena: oblačno i maglovito s dosta vjetra. Složili smo šatore, pojeli doručak i krenuli u drugi dio naše pustolovine. Prvih dva sata avanture bilo je onako kako smo se nadali da će sve vrijeme biti. Ali tad je sve krenulo nizbrdo. Uz vjetar koji se iznenada pojačao, počela je padati kiša. Unatoč svoj dobroj opremi koju smo imali,





ništa nije bilo dovoljno da nas sačuva od tako ekstremnih uvjeta. Za nekoliko minuta svi smo bili mokri od kiše, više-manje potpuno, a naš cilj se nalazio 25 kilometara ispred nas. Ubrzo nakon toga shvatili smo da ćemo se u takvom stanju vrlo brzo pothladiti, te nije dolazilo u obzir da načinimo stanku za odmor. Nakon tog trenutka krenula je mentalna borba s terenom. Svaki korak postajao je sve teži i teži. Uz cjelodnevnu borbu s kišom i vjetrom, došli smo u završnih pet kilometara staze. Cijela skupina je bila na izmaku snaga, i jedino usmjerenje nam je bilo stavljati jednu nogu ispred druge. Većina mlađih je bila u toliko lošem stanju da, bez velike međusobne potpore, nitko od nas ne bi izdržao do kraja. Došavši na mjesto gdje smo trebali kampirati, dobili smo upute da su uvjeti toliko loši da se otkazuje zadnji dan planinarenja, te da se odmah trebamo uputiti do škole u kojoj je bio predviđen ostatak kampiranja.

Drugi dio hrvatskog tima je od početka dana bio u školi. Vrlo brzo nakon početka kiše, započeli su pristizati prvi pozivi sudionika koji nisu imali snage završiti stazu određenu za taj dan. Kako je dan odmicao, sve više i

više ljudi pristizalo je u školu, dotučeno kišom i vjetrom. Zahvaljujući Božjoj zaštiti i timu koji je dovozio lude do škole, nitko od sudionika se nije ozbiljnije ozlijedio.

U četvrtak je stigao ostatak Master Guida, te je kampiranje službeno započelo. Tijekom iduća tri dana imali smo priliku slušati o različitim vještinama koje možemo iskoristiti u radu s izviđačima. Daleko najposjećenija radionica bila je ona o kreacionizmu, koju je vodio svjetski poznati geolog Birgir Óskarsson. Neke od ostalih radionica na kojima smo imali priliku sudjelovati bile su "Izviđači i natjecanja?", "Kako zapaliti vatru u ekstremnim uvjetima", te "Kako možemo iskoristiti planinarenje u misijske svrhe". Ostatak vremena proveli smo u zajedničkom druženju, razmjeni znanja i iskustava te posjeta ljetopama Islanda.

Sretni smo što smo imali priliku biti dio jednog ovakvog događaja. Zahvalni smo svima koji su nam omogućili sudjelovanje na ovom kampiranju. Iako je bilo i fizički i mentalno zahtjevno, znanja, iskustva i priateljstva koja smo stekli tijekom ovog tjedna zauvijek ćemo pamtitи.



MORA DA MISLI...

Daniela Schubert

Danas me pogodila duboka misao.

Sjedila sam u sportskom automobilu sa spuštenim krovom po savršenom vremenu. Nisam očekivala da će me takva duboka misao pogoditi nekoliko trenutaka kasnije. Bili smo prvi u redu na raskrižju i čekali zeleno svjetlo.

U trenutku kad se na semaforu upalilo zeleno, suprug je pritisnuo gas i mi smo jurnuli naprijed. To je poseban osjećaj kad snažan automobil ubrza s lakoćom.

Sve je to bilo u gradskom prometu, i prije nego što smo htjeli, došli smo do crvenog svjetla i morali smo stati. Obično bi moj suprug skrenuo u drugu traku na kojoj je čekalo manje vozila, ali tog puta, budući da smo ubrzo nakon toga trebali skrenuti s glavne ceste, ostao je u istoj traci.

Dok smo čekali da automobili ispred nas krenu na zeleno svjetlo, slobodnom trakom prošao je pored nas još jedan lijepi automobil koji je prije bio iza nas. Dakle, sad nas je pretekao.

Tad sam se uhvatila kako razmišljam ovako: Vozač drugog automobila sigurno misli: "Kakav je bio smisao što si vozio tako brzo na prošlom semaforu, kad sad moraš čekati ovdje, a ja te pretičem?!" Mogla sam čak čuti i sarkastičan ton tih misli.

Gotovo sam se počela prepriратi s mislima drugog vozača: *Mogli smo mi biti ispred vas, o-ho-ho, ali ne znate da smo odlučili ostati ovdje jer skrećemo na sljedećem skretanju koje je samo nekoliko metara dalje! Sram vas bilo što tako mislite, kad nemate pojma!*

U tom trenutku, dok je naš automobil polako prelazio preko tog raskrižja, i dok je moj muž uključio pokazivač da skrene u sporednu ulicu, shvatila sam.

JA nemam pojma što drugi vozač misli!

I tada me pogodila ova duboka misao.

JA tako razmišljam kad prolazim pored drugih automobila koji su prije jurili, pa zato mislim da je to ono što drugi vozač misli prolazeći pored nas. To su moje misli!

Bum! Misao me lupila posred čela.

Zašto je ta misao tako duboka?

Koliko sam puta bila okovana razmišljanjem što će drugi reći ili misliti o meni? Jest, okovana.

Ako ovo nosim, što će oni misliti? Ako ovo kažem, što će misliti o meni? Ako provedem vrijeme s tom osobom, što će ona druga misliti? Ako učinim ovo, ili ne učinim nešto drugo, što će oni misliti?

Sve to vrijeme nemam pojma što će zapravo misliti. Negativne misli su moje.

Uz to dolazi još jedna misao: I što onda? Čak i ako kažu što misle, i to dokaže da su moji strahovi bili točni, pa što onda? Imaju pravo misliti što god žele.



Za mene je važno da su moje misli zarobljene Božjom riječu koja ima najbolji savjet po tom pitanju: "Konačno, braćo i sestre, što god je istinito, što god je plemenito, što god je ispravno, što god je čisto, što god je lijepo, što god je vrijedno divljenja — ako je išta izvrsno ili hvale vrijedno — razmišljajte o takvim stvarima." (Filipijanima 4,8)

Hajde da to primijenimo u mojim okolnostima u automobilu. Koje su neke mogućnosti razmišljanja o drugom vozaču koji nas je pretekao?

U odnosu na nas, možda misli: *Tako mi je drago da vas dvoje uživate u svojem automobilu.* Ili možda: *Zadovoljstvo mi je proći pored ovog lijepog automobila i prekrasnog para koji sjedi u njemu.*

To su puno pozitivnije misli od onih koje su meni bile u glavi. Vrlo je vjerojatno da uopće nije mislio na nas. Možda je njegov um bio zaokupljen onim što treba učiniti kad stigne na odredište, što god to bilo. Možda je u svojem automobilu razgovarao s nekim i nije obraćao pozornost na druga vozila pored kojih je prolazio.

Postoji veliki broj pozitivnih mogućnosti, a jedini način da saznate o čemu netko točno misli bio bi da ga osobno pitate.

Sljedeći put kad se uhvatite da o nekome razmišljate negativno, uključujući i sebe, malo provjerite te misli postavljajući pitanja: Je li to istina? Je li to plemenito? Je li to točno? Je li čisto? Je li divno? Je li vrijedno divljenja?

Ako je odgovor *ne*, ili čak *ne znam*, zamjenite ga nečim što je plemenito. Zamolite Boga da vam pomogne očistiti vaše negativne misli i zamjeniti ih pozitivnim. A pomisao: *On/ona mora da misli... — potpuno izbrišite!*

